

„Oče naš, kateri si v nebēsih . . .“ Tiho so molili dalje. S koščenimi rokami so podpirali glavo. Bili so trudni in izmučeni.

„Češčena Ma . . .“ nadaljevali so polglasno molitev, ki se je izgubljala v tiho brez besed . . .

„O Mati, o Kristus!“ so izgovorili s čudnim podarkom, in glava jim je omahnila v roke. — Poljubili so križ. —

„Še en očenaš za Koščevo mater . . . Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge . . .“

Vukovoj.



Pridnost, najboljši zaklad.

Koliko resnice tiči v tem pregovoru! Komu je neznana narodna povestca o očetu, ki je imel sina, kateremu je na smrtni postelji rekel: Prekoplji vinograd in našel boš zaklad.“ Sin je ubogal očeta. Prekopal je svoj vinograd, pa zaklada, kakršnega je pričakoval, ni našel. Toda zaklad je vendarle našel! Zemlja je bila prerahljana, in vinska trta mu je obilno povrnila trud. Sin je bil vesel tega zaklada, ki ga je hkrati navajal k delu, k pridnosti. Stem je spoznal, da se s pridnostjo vse doseže. — Zgodovina nam kaže skozinsko, da je vsakdo, kdor je postal kaj velikega, dosegel to ponajveč le s svojo pridnostjo.

Delo ni nikoli sramotno. Vsak človek se mora truditi, mora delati. Zato je ustvarjen in zato ima pravico do življenja.

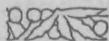
Način dela pa je različen. Nekateri se trudijo z rokami, drugi z umom. Lepo je pa vsako pošteno delo. Kmet mora v potu svojega obraza obdelovati svoje polje, če hoče preživiti svojo družino. Delavec se mora truditi in izrabljati svoje moči po tovarnah; obrtnik mora biti pri svojem obrtu; trgovec v trgovini, uradnik v pisarni. Vsakemu pa je treba pri delu pridnosti.

Pa delo in pridnost nista samo lepi čednosti vsakega posameznika, temveč sta tudi vodnici vseh

omikanih narodov. Zgodovina priča, da so izginili narodi, kateri niso imeli veselja do dela, čeravno je bila njihova zemlja zelo rodovitna. Ker pečena piščeta ne lete nikomur v usta; tudi zemlja ne more samaposebi obroditi, najsi je še tako rodovitna. Koliko truda je treba — na primer — za žito, da zraste!

Kdor hoče živeti, mora delati. Brez dela ni jela, in kdor ne dela, naj tudi ne je. Omenil sem že, da je način dela različen, da nekateri delajo z rokami, drugi z umom. Oboji so delavci. Pri vsakem delu treba pridnosti. Tudi dijak mora delati, se mora pridno učiti. In gotovo ima delo boljši uspeh, če se pridno in z veseljem dela. Vsak človek hrepeni po nečem. Stavi si vzore, za katere se navdušuje, in cilje, katere hoče doseči. „Kakor si boš postlal, tako boš spal,“ pravi pregovor. Čimveč se nauči dijak v mladosti, tem bolj izobražen postane. Nepobitna resnica je, da se imajo oni, ki so dosegli kaj velikega, največ zahvaliti svoji pridnosti. „Priden človek najde pod vsakim grmom kos kruha, pod vsakim kamenom krajcar.“ Pridnost je lepa čednost, ki znači človekov značaj. Zato: kdor si postavi za vzor pridnost, blagor mu!

Vukovoj.



Basni.

Spisal Janko Polak.

XIII.

Ob severnem afriškem obrežju sta gospodovala živalim dva leva. Bila sta različne starosti in različnega mišljenja. Pa tudi prijatelja si nista bila.

Stari lev je gospodoval svojim podanikom silno trdo. Zaraditega so se ga bali vsi. Iz bojazni pa izvira prilizovanje. Tako je bilo tudi pri podanikih starega leva. V prilizovanju je hotel prekositi drug drugega.

Mlajši lev je pa gospodoval svojim podanikom pravično. Zaraditega so ga ljubili vsi. Iz ljubezni pa